

در پیش از اسلام مردم بر این باور بودند که الله دارای فرزند و یاران و همراهانی است. یعنی به عنوان تعلقات مادی یکسری چیزهای جسمی دارد. اما سوره توحید می گوید خداوند یکتاست پس ما هم به عنوان امتداد او پدر و مادر، برادر و خواهر و یا فرزند نداریم، نه این که اینها معتبر نباشند بلکه اصل ما نیستند و ما آنها نیستیم.

صمد یعنی بی نیاز، یعنی خداوند برای اداره خودش نیاز به هیچ چیز یا کسی ندارد. ما هم همین طور اگر جسم و فرممان را کنار بگذاریم که یکسری نیاز حقیقی دارد آیا آن روح و اصل ما نیازی به چیزی یا کسی پیدا می کند؟ پس ما هم بی نیاز هستیم.

خداوند جاودانه است، هر چیزی که زاییده شود و یا چیزی را بزاید روزی هم از بین خواهد رفت. ما هم مانند خداوند ابدی هستیم. این زاییدن ها و زاییده شدن ها مربوط به جسم است. اصل ما از ازل بوده و ابدی است، بنابراین پایانی ندارد.

پس خداوند همتایی ندارد، ما هم همین طور، آیا شناسایی این نکته که ما همتایی نداریم ما را بی نیاز نمی کند؟ موجودی که بی همتاست آیا نیازی به تایید و توجه دیگران پیدا می کند؟ آیا برای دیده شدن زیر بار هزاران گرفتاری و بلا می رود؟

غَرِقَهُ نَوْرِيْ كِهْ اَوْ لَمْ يُوْلَدْ
لَمْ يَلِدْ لَمْ يُوْلَدْ اَنْ اِيْزْدَسْت
مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۱۴۳۵

لَمْ يَلِدْ لَمْ يُوْلَدْ اَوْ رَا لَاقِ اَسْت
وَالِدٌ وَّ مَوْلُوْدٌ رَا اَوْ خَالِقٌ اَسْت
مولوی، مثنوی، دفتر دوم، بیت ۱۷۴۵

مجموع جان بیدار شده همه انسانها یعنی همان خداوند یکتای بی نیازی که جاودانه است.

-ارادتمند شما، حسام از مازندران